

HOGY ÉRZEM MAGAMAT?

Az én életemről sok mindent el lehet mondani, de azt hogy nyugodt, fényes, örömteli lett volna sokáig, nos, azt biztosan nem.

Három évig apukámmal éltem, azután összevissza költöztünk anyukámmal és a nevelőapámmal, akivel nehezen találjuk meg a közös hangot.

Az egyetlen, akire számíthattam, a nővérem volt. Viszont kiköltöztünk Németországba, ő pedig nem jött velünk. Egyedül éreztem magamat, elveszettnek nélküle.

Az ottani iskolában piszkáltak, amiért nem beszélem a nyelvet. Otthon állandóan belémkötöttek mindenért. Anyukám a megjelenésem, az öltözködésem miatt bántott, így végképp nem éreztem magamat jól a bőrömben.

A helyzet a hazaköltözéssel szerencsére javult. Elmondhatom, hogy olyan emberek vettek körül, akik megtanították, hogyan fogadjam el önmagamat, ezáltal növelték az önbizalmamat.

Ennek ellenére az idej nyaram még messze nem volt felhőtlen. Ismét rengeteget vitáztam anyuval. Nem is éreztem jól magamat otthon. Igen, tisztában vagyok vele: erős egyéniség vagyok, kiállok a véleményem mellett. Kamaszlányt ilyen tulajdonságokkal biztosan nehéz nevelni, ezt be kell látnom.

Ebből az egészből a barátaim segítettek kimászni, amiért elmondhatatlanul hálás vagyok nekik. Egy olyan személy is került az életembe, aki a napjaimat szebbé tudja varázsolni, akár a mosolyával. Mellette megnyugszom, és bátran lehetek önmagam.

Mindent összevetve, kezd egyenesbe jönni az életem, és ezért hálás vagyok mindenkinek.

Kolompár Virginia 7.b

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola